

Có Những CHUYẾN TÀU

Vi Vân

*Anh đi rồi cơn buồn vùng trở dậy
Tôi bơ vơ thương nhớ kẻ ra khơi
Tàu đêm nay dừng lại một phương nào?
Sân ga cũ chợt nghe sầu vời vợi...*

Trời đã chuyển sang mùa Hạ, hoa phượng tím giăng giăng buồn trên các nẻo đường ở miền Nam California. Chiều nay tôi ngồi trong một nhà hàng bên bờ biển Huntington Beach. Ngoài kia biển xanh bao la bát ngát, sóng âm ỹ xô đuổi nhau từng đợt, bọt biển tung trắng xóa, đàn hải âu xoải cánh bay lượn trên lưng chừng trời như một bức tranh, vài chiếc tàu nhấp nhô xa xa... Tôi từng là chứng nhân của bao nhiêu chuyến tàu ra khơi, trở về, cập bến rồi rời bến. Tôi cũng đã từng làm người đưa tiễn, nhưng tôi luôn luôn đến muộn, không kịp chuyến tàu, chỉ còn biết đứng bơ vơ trên bến vắng ngóng nhìn theo. Hình ảnh những chiếc tàu Hải Quân trắng tinh lướt sóng ngoài khơi trong chiều nắng Hạ đã làm tâm tư tôi xao động, kỷ niệm những ngày tháng cũ bỗng quay về. Ôi! Sóng biển quỳên rũ, trùng dương bao la là niềm đam mê muôn thủa của anh nhưng là nỗi đau dài trong suốt cuộc đời tôi. Tôi còn nhớ rất rõ, ngày đó...

Lần đầu tiên tôi được bước lên chiếc tàu biển là lúc tôi 17 tuổi, vào mùa Hè của cuối

năm Đệ Tam, đó là chiếc Dương Vận Hạm Đà Nẵng HQ501 đang cập bến Bạch Đằng. Cậu Tòng tôi là bạn của vị Hạm Trưởng nên cậu đã được mời dùng cơm trưa trên tàu, cậu dẫn chị Thiện Linh và tôi đi cùng.

Chị Thiện Linh lúc đó 20 tuổi, đã vào Đại Học, rất xinh đẹp, nói năng duyên dáng, lưu loát...là bông hoa giữa mấy anh Hải Quân, còn tôi chỉ là cô gái nhỏ bị bỏ quên không ai để ý tới. Có lẽ vì ái ngại cho tôi nên một anh Thiếu Úy trẻ ngồi cạnh tôi tỏ vẻ quan tâm hỏi han tôi vài câu thân thiện. Anh tự giới thiệu:

-Tôi là Phi Đăng, xin được biết tên cô.

Tôi nhìn chàng thanh niên trẻ có gương mặt rất sáng và nụ cười thật tươi, nhỏ nhẹ trả lời:

-Tôi tên Anh Tâm, là cháu của cậu Tòng.

Anh gật đầu:

- Tôi biết, vừa rồi tôi có nghe Thiếu Tá giới thiệu. Hình như cô không phải ở Sài Gòn?

- Dạ phải. Tôi chỉ lên Sài Gòn vào mùa Hè thôi. Gia đình chính của tôi ở Cần Thơ, gia đình ba mẹ nuôi cũng là di ruột của tôi ở đây. Di tôi có tới 10 người con, các anh chị đều thương tôi lắm.

Anh nhìn tôi thắc mắc:

-Tại sao lại có chuyện ba mẹ ruột và ba mẹ

Thủy Quân Lục Chiến

nuôi vậy? -Vi lúc trẻ mẹ tôi sinh khó, nuôi con khó, còn dì tôi sinh dễ dàng và con cái đều mạnh khỏe, dễ nuôi nên mẹ đưa tôi cho dì nuôi. Nhờ vậy sau này mẹ tôi sinh thêm mấy em tôi rất tốt. Khi đến tuổi đi học tôi phải trở về sống với cha mẹ ruột, mỗi năm dành mấy tháng hè cho gia đình thứ hai.

Anh mỉm cười:

-Câu chuyện cô cũng thú vị lắm đó. À! Cô ăn thêm đi, có muốn uống chút rượu nhẹ không?

-Dạ không. Cám ơn anh.

Sau buổi cơm trưa anh dẫn tôi đi xem các nơi trên tàu, từ đài chỉ huy trên cao, phòng máy, phòng ăn, nhà bếp, phòng ngủ...Kế đó chúng tôi ra hành lang nhìn xuống mặt sông. Tôi reo lên

-Ồ! Cao quá. Đứng đây có thể nhìn ra rất xa. Lúc tàu chạy ngoài biển trời nước mênh mông chắc đẹp và lãng mạn lắm phải không anh?

Anh lại cười. Trời ơi, sao nụ cười tươi và dễ mến như thế! Tôi nghĩ không biết có bao nhiêu cô gái đã khổ vì nụ cười này. Anh nói:

-Không hẳn như vậy đâu cô bé. Nếu chỉ đi du ngoạn ngắm cảnh thì rất lãng mạn nhưng chúng tôi là lính chớ không phải là những chàng công tử nhà giàu ngồi trên du thuyền hưởng thụ đâu.

Tôi bắt đầu thấy thân thiện với anh nên vui vẻ hỏi chuyện:

-Sao tàu của anh gọi là Dương Vận Hạm, nghe hay quá vậy? Có phải chiếc nào cũng gọi như thế không?

Anh có vẻ thích thú vì câu hỏi của tôi:

-Thấy cô muốn hiểu biết thêm về Hải Quân nên tôi sẽ nói cho cô rõ. Nhưng trước tiên tôi cần cho cô biết là, là ...thật ra, tôi xuất thân từ trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam.

-Ồ! Sao bây giờ anh là lính biển?

Anh vừa nhìn ra ngoài mặt sông vừa mỉm cười:

-Cũng vì say mê biển cả, muốn đắm thân vào

cuộc sống hải hồ nên tôi theo một số bạn bè cùng khóa xin chuyển qua Hải Quân.

- Như thế cũng được sao anh?

-Được chứ, có người còn chuyển qua Không Quân nữa, vì vậy Trường Võ Bị Đà Lạt được gọi là Trường Liên Quân. Khi được nhận, chúng tôi cũng phải vào Trung Tâm Huấn Luyện Hải Quân Nha Trang học lại như những sinh viên khác vậy.

Tôi ngạc nhiên:

-Như vậy thời gian học tập của anh nhiều quá, có uống phí ngày tháng không anh?

Anh lắc đầu ngay:

-Không đâu. Càng học tập nhiều, sự hiểu biết càng rộng. Ở trường Võ Bị tôi rèn luyện được một thân thể tráng kiện, một tinh thần kiên cường, một ý chí mạnh mẽ và hiểu biết thế nào là: TÔ QUỐC, DANH DỰ, TRÁCH NHIỆM hoặc TỰ THẮNG ĐỂ CHỈ HUY. Chúng tôi biết tôn sư trọng đạo, biết yêu thương, kính nể bạn đồng môn, đồng khóa...Bên quân trường Hải Quân tôi cũng học được những điều tốt đẹp không kém. Phải nói tôi là kẻ có nhiều may mắn hơn bạn bè.

Một cô bé như tôi không hiểu nhiều về việc nhà binh lắm nhưng nghe anh nói tôi rất hâm mộ và nể phục anh, tôi thầm nghĩ đây mới thật là người thanh niên hoàn hảo, lòng thấy có nhiều thiện cảm với anh. Tôi bỗng nhớ ra:

-À! Anh đã quên câu hỏi vừa rồi của tôi? Các tàu đi biển đều có cùng tên sao?

-Không đâu, để tôi nói sơ sơ cho cô nghe nhé. Hải Quân của Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà có nhiều loại tàu lớn nhỏ đủ cỡ, được phân chia ra nhiều loại, được mang nhiều tên khác nhau như:

-Khu Trục Hạm như chiếc HQ1, HQ4...

-Tuần Dương Hạm HQ2, HQ3, HQ5, HQ15...

-Hộ Tổng Hạm HQ06, HQ07, HQ10...

-Trợ Chiến Hạm HQ225, HQ226, HQ227...
-Giang Pháo Hạm HQ328, HQ329, HQ331...

-Trục Lô Hạm HQ114, HQ115, HQ116 v.v..
Ngoài ra còn có những chiếc Duyên Vận Hạm, Giang Vận Hạm...

Tôi lắc đầu kêu lên:

-Trời ơi! Anh nói tôi không thể nhớ hết. Cái gì mà nhiều tên, nhiều thứ quá vậy?

Anh cười:

Ồ, tôi quên. Cô làm sao nhớ được và chắc cô cũng không có hứng thú khi nghe tôi nói phải không?

Xin lỗi anh, tôi biết đó là niềm hãnh diện của các anh. Tuy tôi không nhớ hết nhưng ít ra tôi cũng biết là tôi đang đứng trên chiếc Dương Vận Hạm HQ 501 của anh. Tôi cũng rất hân hạnh được quen biết anh hôm nay, mong có dịp gặp lại.

Mắt anh nhìn ra xa:

-Tôi cũng mong như vậy.

-Có tiếng cậu Tòng gọi tôi, anh có vẻ lưu luyến từ giã tôi và hẹn gặp lại lần sau.

Một buổi trưa đầy ý nghĩa, một kỷ niệm khó quên với chàng trai của biển, tuy mới quen nhưng chúng tôi cảm thấy như đã là bạn bè từ lâu rồi vậy. Trời mới bắt đầu vào Hạ nắng chưa gay gắt, mây trắng bồng bênh trôi trên nền trời xanh bao la, tôi bỗng thấy tâm hồn mình thư thái, êm đềm, mát dịu như cơn gió nhẹ thổi lên từ dòng sông.

* * *

Chiều cuối tuần tôi và chị Thiện Linh lang thang trên đường Hàm Nghi. Mây xám giăng giăng trên bầu trời Sài Gòn, gió chiều lồng lộng, tôi chợt thấy buồn vu vơ. Chị Linh nắm tay tôi chen ra khỏi dòng người xuôi ngược. Bỗng từ xa tôi thấy một người đi nhanh về phía chúng tôi, người đó là Đăng, chàng Thiếu Úy Hải Quân mà chúng tôi mới gặp mấy hôm trước. Anh mừng rỡ, vồn vã với chúng tôi như người

thân thuộc. Tôi thấy chị Linh vui nhiều so với vài hôm trước khi chị có việc giận hờn cùng bạn trai là anh Gilbert đang du học ở Tây Đức. Anh Đăng thả bộ cùng chúng tôi một lúc rồi anh mời chị em tôi vào quán cà phê gần đó. Đăng và chị Linh nói chuyện với nhau có vẻ tâm đắc lắm.

Khi chúng tôi trở về nhà, tôi ngạc nhiên vì nghe chị Linh nhắc về anh Đăng mãi, tôi hỏi chị:

-Chị à, chị và anh Gilbert chỉ giận nhau thôi hay đã dứt khoát rồi? Sao chị nhắc anh Đăng hoài vậy? Trong lòng chị hiện giờ ai quan trọng hơn?

-Chị cũng không biết nữa. Có điều khi nói chuyện với anh Đăng chị thấy rất vui mặc dù mới quen. Thôi suy nghĩ nhiều làm gì, vui được thì cứ vui đi. À, anh Đăng có hẹn tối mai mình đi phòng trà Olympia chơi, mẹ chị có thể 20% bớt giá của bà chủ tặng, chị sẽ mang theo. Chị có nói anh dẫn thêm một người bạn để em và chị đi chung cho vui.

=Em không muốn đi đâu. Chị kêu anh Đăng dắt thêm bạn tức là chị định dắt em cho anh chàng nào đó sao? Em không cần đâu.

Chị Linh ôm vai tôi:

-Thôi mà em, đừng giận chị. Vài ngày sau là tàu anh Đăng rời bến rồi không biết bao lâu mới trở về, coi như mình tiễn anh vậy.

-Anh sắp đi rồi sao? Vậy thì em đi, coi như chào tạm biệt anh ấy.

Chị gạt đầu:

-Ừ! Vậy mới được chứ.

Lòng tôi chợt trĩu buồn. Thật lạ, chị Linh và Đăng mới gặp nhau nhưng sao họ mau thân thiện quá vậy? Không lẽ họ bị “tiếng sét ái tình” rồi sao? Không thể nào chị Linh xa anh Gilbert được. Anh Gilbert và chị quen nhau từ nhỏ, anh đang học ở nước ngoài, là bác sĩ trong tương lai, có lý do gì để chị phụ anh ấy? Bao nhiêu câu hỏi ẩn hiện trong đầu nhưng tôi ngại

Thủy Quân Lục Chiến

hỏi chị, sợ chị hiểu lầm, thật tình tôi không muốn chị thân mật với anh Đăng vì tôi quen anh trước chị mà.

Đêm hôm sau đó, trước mặt tôi là anh Quý, một thanh niên trẻ, bạn anh Đăng. Anh Quý là bạn cùng khóa Võ Bị với anh Đăng, đang phục vụ trong binh chủng Nhảy Dù ở trại Hoàng Hoa Thám. Anh rất lịch thiệp, rất vui vẻ nhưng tôi chỉ nhìn thấy hình ảnh anh Đăng và chị Thiện Linh trong những điệu nhảy khăng khít, đắm say. Anh Quý mời tôi nhảy nhưng tôi từ chối với lý do như cũ. Tôi ngồi im, bất động. Trên sân khấu một giọng ca nữ cất lên, bài hát buồn và nức nở như tiếng khóc của một người con gái, bài “Quand le film est triste”. Bài này tôi đã nghe Sylvie Vartan hát mấy lần rồi nhưng sao hôm nay tôi thấy thật hay và thấm thía như nỗi buồn trong lòng tôi:

“Quand le film est triste, ca m’a fait pleurer.

Ce soir j’ai du travail, il m’a dit sors sans moi. Je m’en suis allée toute seule au cinéma.... Au bras de ma meilleur amie ils est arrivé. Ils sont passés tous les deux sans me voir. Puis devant moi, ils sont venus s’asseoir

J’ai cru mourir ils se sont embrassés...moi j’ai pleuré...”

Mắt tôi bỗng cay sè, tôi đòi uống rượu nhưng anh Quý cản lại:

-Em còn nhỏ không được uống đâu. Uống nước ngọt đi.

Rồi anh nhìn tôi nói nhỏ:

-“Cô bé ngốc” này làm sao vậy? Buồn lắm phải không? Nhìn qua là anh biết chuyện gì rồi.

Tôi nổi nóng:

-Ai cho anh gọi tôi là cô bé ngốc? Anh nói gì lung tung vậy? Nhưng tôi... ngốc thật phải không anh?

-Ồ, đúng vậy.

Mắt tôi chợt ướt không biết vì sao. Anh Quý lắc đầu nói với chị Linh:

-Đề tôi đưa Anh Tâm về nhà trước nhé? Cô bé như cũ rồi.

Chị Linh ái ngại:

-Hay đề Linh về luôn.

-Không, Linh ở lại với Đăng đi. Tôi bảo đảm đưa cô bé về an toàn.

Nói xong anh kéo tay tôi ra cửa:

-Ra đây với anh. Anh dẫn em ra Chợ Cũ ăn bò viên nhé? Như vậy vui hơn. Ở đây không thích hợp với em đâu.

Sao anh tốt với tôi quá vậy?

Vì anh xem Tâm như em gái anh vậy, bằng lòng không?

- Dạ, thì... cũng được.

Anh Đăng chạy theo, rút một mảnh giấy từ túi áo ra nhét vào bóp tôi, có lẽ anh đã viết sẵn rồi. Tôi không muốn nghĩ ngợi gì nữa, cứ thờ thẩn đi theo anh Quý. Tôi thấy tủi thân vô cùng, có cảm giác như kẻ bị bỏ rơi. Không ai hiểu được tâm tình của cô gái 17 tuổi và chính tôi cũng không hiểu rõ lòng mình tại sao, vì sao như thế. Trong đầu óc tôi cứ mãi nghĩ đến anh Đăng. Rồi mai đây tàu anh rời bến, anh sẽ ra đi, bao giờ gặp lại? Anh cố vượt ngàn trùng hải lý để rời xa một bờ bến nhỏ anh không muốn ghé, anh muốn cập vào một bến khác thơ mộng hơn, đẹp đẽ hơn. Tôi bỗng thấy đêm Sài Gòn buồn lê thê và gió ngoài sông thổi về mang theo nhiều giá lạnh.

Anh Quý đưa tôi về nhà, chị Linh vẫn chưa về. Tôi uể oải mở tờ giấy anh Đăng bỏ vào bóp tôi lúc tối, trong đó anh hẹn tôi sáng mai lúc 9 giờ trước cửa rạp Rex, anh có việc cần nói với tôi. Tôi nghĩ thầm: “Nói gì đây chứ? Tôi và anh chẳng là gì cả, và anh cũng đã thân thiện với chị Linh rồi”. Tôi đi ngủ và tự nhủ mình sẽ không đi gặp anh làm chi.

Khi tôi mở mắt ra đã 8 giờ sáng, chợt nhớ lời anh, tôi phân vân suy nghĩ. Sau một lúc đắn đo tôi quyết định đi gặp anh để xem anh

muốn nói gì. Tôi kêu taxi đến rạp Rex hơi sớm nhưng Đăng đã đứng ở đó rồi. Thấy tôi anh chạy đến ân cần:

-Em đến sớm quá.

-Anh còn sớm hơn mà.

Anh cười chỉ tay về phía trước:

-Anh để xe đằng kia. Hôm nay anh đưa em đi Thủ Đức chơi và anh cũng muốn nói chuyện với em nhiều hơn.

Tôi từ chối:

Em không thể đi được, anh có cần nói gì với em thì nói và cho em về nhà sớm.

Đăng nhìn tôi hơi chút ngạc nhiên:

Làm gì mà gấp vậy? Thôi được, giờ anh đưa em ra chợ Bến Thành nhờ em mua cho anh vài thứ để anh mang theo tàu. Sau đó anh chở em đi ăn cơm, sẽ nói chuyện với em, rồi đưa em về được không?

-Dạ, vậy cũng được.

Sau khi tôi mua giùm anh vài vật dụng cần thiết cho một chuyến hải hành dài, anh đưa tôi ăn cơm trưa ở nhà hàng Thanh Thế. Những lời anh muốn nói với tôi hôm nay là đỉnh chính cho sự hiểu lầm của tôi vào đêm hôm trước. Anh bảo vì nghe chị Thiện Linh có chuyện buồn nên anh cố làm cho chị vui chớ anh không có tình ý gì với chị. Tôi nhìn vào mắt anh thật lâu, tôi muốn tìm hiểu vì sao anh lại nói với tôi những điều đó, tại sao anh lại đỉnh chính. Tôi hỏi anh:

-Anh nói với em những việc đó để làm gì?

- Vì anh không muốn em hiểu lầm. Anh chưa dám hứa điều gì nhưng anh cảm thấy anh hợp với em hơn, anh mến em hơn. Ít ra trong giờ phút này chúng ta cũng coi như bạn thân, có được không em? Mình bắt đầu từ một TÌNH BẠN nhé?

Tôi lặng thinh, chẳng biết trả lời sao trước mặt người con trai mà lòng mình đã lưu luyến ngay từ phút ban đầu. Đăng đưa tôi về, trước

khí vào nhà anh nói:

- Ngày mai anh đi rồi. Em có muốn ra bến tàu tiễn anh không, cô bạn nhỏ của anh?

Tôi không trả lời anh, đưa mắt nhìn lên hàng me xanh biếc, vài lá me rơi lác đác trên áo tôi sau cơn gió nhẹ thoảng qua. Tôi chợt nghe lòng mình đang bồi hồi xao xuyến.

Suốt đêm tôi thao thức, ngủ trể nên hôm sau khi bừng mắt ra thì đã hơn 9 giờ sáng. Tôi kêu xe chạy nhanh ra bến Bạch Đằng hy vọng còn kịp tiễn anh ra khơi nhưng đã muộn. Tàu anh đã chạy ra giữa sông Sài Gòn, chỉ còn những cái vẫy tay lưu luyến của kẻ ở lẫn người đi. Tôi nghe như có chút nghèn nghẹn trong lòng, có chút buồn buồn trong mắt, một chút hối tiếc bàng khuâng...

* * *

Tôi trở về Cần Thơ để bắt đầu cho niên học kế tiếp. Trong lúc tôi đang hoài nghi về tình cảm của anh dành cho tôi thì tôi nhận được lá thư đầu tiên của anh viết từ Nha Trang. Trong thư anh chỉ nói về biển xanh cát trắng của miền thùy dương và nổi cô đơn, nhưng nhớ vu vơ của người lính biển. Đến lá thư thứ hai anh dần dần đem sự nhớ mong hướng về một người con gái mới quen. Rồi lá thư thứ ba, thứ tư, thứ năm... tình cảm anh vẫn trao về người con gái ấy, tôi đã ngầm hiểu anh muốn nói đến tôi. Dù nhưng nhớ ngập tràn trong thư nhưng anh vẫn chưa thẳng thắn nói ra ba chữ: “Anh yêu em, I love you, Je t’aime...”. Riêng tôi cũng chưa dám chấp nhận anh vì tôi rất sợ sự bay bướm, hào hoa của lính biển. Tôi sợ anh làm tổn thương trái tim non nớt của tôi. Thư viết trả lời anh tôi cho anh biết tôi cũng buồn và nhưng nhớ mông lung, nhưng tâm trí tôi đang dành trọn cho mùa thi sắp đến.

Một buổi chiều trước khi vào lớp học của Hội Việt Mỹ, tôi đang đứng nói chuyện với Bình và Hiếu hai người bạn cùng lớp thì có

Thủy Quân Lục Chiến

người bước tới trước mặt tôi nói lớn:

-Anh Tâm, đi theo anh về nhà.

Tôi nhận ra anh Đăng nên mừng rỡ:

-A! Anh Đăng. Sao anh đến đây giờ này?

-Anh đến đón em. Sao không vào lớp mà đứng đây “nhiều chuyện” quá vậy?

Tôi phụng phịu:

- Cái anh này, tự nhiên ở đâu về không báo trước gì hết rồi mắng người ta “nhiều chuyện” chứ? Anh về hỏi nào? Sao biết em ở đây?

-Tàu anh mới vừa cập bến nên chạy ngay đến đây tìm em. Trong thư trước không phải em có nói với anh là mỗi thứ hai, thứ tư, thứ sáu, em có lớp ở Hội Việt Mỹ lúc 6 giờ chiều sao?

Hai người bạn tôi thấy thái độ không vui của Đăng lẳng lặng bỏ đi mất. Mặc dù anh làm tôi hơi giận một chút nhưng tôi thật vui mừng vì sự xuất hiện của anh. Đăng cho biết anh đã đổi qua một chiếc tàu khác, đó là chiếc Giang Pháo Hạm Thần Tiền HQ 328, tàu này tung hoành trên khắp vùng 4 sông ngòi. Anh nhìn tôi nói như lời tâm sự:

-Anh không chối bỏ là rất say mê biển cả, nhưng đời anh cứ lên đênh từ các bờ biển miền Trung, từ đại dương mênh mông đến những sông ngòi, kênh rạch của vùng Cửu Long Giang... Nay ghé bến này, mai dời bến khác, bạn quen sơ giao thì nhiều, chưa biết ai thật lòng với mình nên anh thấy buồn vô cùng, anh mong sao...

Tôi ngắt lời anh:

-Thôi ông ơi, có ai tin nổi mấy ông Hải Quân nổi tiếng đa tình, mỗi bến nước một mối tình, rồi ra đi không bao giờ quay về bến cũ. Đừng làm bộ gạt con nít nữa.

Anh trở mắt nhìn tôi:

- Cô này hay nhi? Ngày thường nhu mì, hiền thực sao giờ lại chua như giấm thề?

-Tại anh nói nghe “chương tai” quá nên em không nhịn được.

Anh bật cười:

- Bây giờ tôi mới biết rõ cô đấy nhé!

Tôi không chịu thua:

-Anh còn nhiều điều chưa biết về em đâu.

Anh chột nghiêm mặt lại:

-Thôi không đùa nữa. Hôm nay anh ghé thăm em, ngày mai tàu anh sẽ đi Cà Mau. Gặp lại thấy em vui, khỏe và đang cố gắng học anh rất mừng. Anh biết năm nay em bận học thi Tú Tài I, cố gắng lên nhé! À, hè này em có về Sài Gòn không?

Chắc không anh ạ! Em bận lắm. Anh biết chị Thiện Linh của em đính hôn với anh Gilbert rồi phải không? Anh ấy đã về nước.

-Anh đã biết khi anh cập bến Sài Gòn lần trước. Anh mừng cho cô ấy, còn em thì...bao giờ?

Tôi cười nhẹ:

-Anh nói giỡn sao? Em còn nhỏ chưa học hành tới đâu mà. Và lại ai thích cô bé nhà quê như em hả anh?

Anh chột nắm tay tôi:

- Nếu có người thích thì em nghĩ sao?

Tôi hơi bối rối khi biết anh chột mình:

- Có ai nói gì đâu mà em biết.

Anh chột thở dài:

Anh không có thì giờ ở đây lâu, em nghỉ buổi học tối nay được không? Anh muốn có thời gian gần em để trò chuyện nhiều hơn.

Tôi làm sao từ chối anh được vì dù tôi cố gắng không dám tỏ thật lòng mình nhưng tự đáy tim tôi hình bóng anh đã ngự trị từ lâu rồi. Tôi đành phải “cúp cua” để đi cùng anh. Đăng hỏi tôi:

-Minh đi ăn được không em? Anh chưa ăn gì cả.

-Tùy anh, em ăn rồi. Anh cứ ăn và em sẽ ngồi nhìn anh thôi.

Đăng và tôi đến một quán ăn bên bờ sông Ninh Kiều gần “Bộ Chỉ Huy Hải Quân Vùng 4 Sông Ngòi” nơi tàu anh đang neo bến. Đăng

kêu thức ăn, tôi ngồi trước mặt anh với ly nước ngọt. Nhìn anh tôi thấy một niềm vui vô hạn. Tôi thật sự đã cảm mến anh rồi, không thể dối lòng mình được nữa. Nếu lần này anh hỏi ý tôi chắc tôi sẽ chấp nhận dù có linh cảm rằng mai này mưa gió bão bùng sẽ ngập kín đời tôi.

Ngoài kia đêm dần xuống, thành phố lên đèn. Ánh điện phản chiếu toả sáng lấp lánh, chập chờn trên dòng sông Hậu. Điệu tình ca buồn từ một quán nước nào đó theo cơn gió bay xa, dòng sông rì rào, thủ ti chuyện yêu đương, đêm Tây Đô huyền ảo mơ màng như ru hồn viển khách dật vờ say cơn mộng. Tôi ước gì đêm nay dài vô tận, đêm trùng phùng đầu tiên của anh và tôi tuyệt vời làm sao, khó phai nhạt ở mai sau. Đằng vẫn ngồi đó trong tư thế chững chạc, nghiêm trang. Mắt anh hướng về tôi, lời nói nhiều ở đầu môi nhưng tôi mơ màng nghe không rõ, chỉ loáng thoáng biết hình như anh đang tỏ tình cùng tôi và hy vọng có một tương lai tươi đẹp cho hai đứa. Lời cuối cùng anh hỏi: “Em có bằng lòng không?”, tôi nhớ mình đã gật đầu. Bỗng nhiên tôi giật mình hỏi lại anh:

-Ồ! Xin lỗi, anh vừa nói gì?

-Em đã bằng lòng rồi, anh không lặp lại đâu.

Trời ơi! Tôi đã bằng lòng với anh chuyện gì chứ? Hứa làm người yêu của anh hay hứa sẽ làm vợ anh? Tôi tự trách mình vô ý quá. Nhưng không sao, dù gì lòng tôi cũng đã hướng về anh rồi, tôi không hối hận. Chúng tôi rời tiệm ăn bên bờ sông đi ngược lên thành phố. Khi đi ngang Cầu Lạc Bộ Sĩ Quan anh đề nghị:

-Chúng ta vào đây nghe nhạc được không em?

-Dạ, tùy anh.

Anh nhìn tôi cười:

-Sao lúc nào em cũng có hai chữ “tùy anh” hoài vậy?

-Vì em muốn anh vui, không muốn trái ý anh mà.

Anh vỗ đầu tôi rồi kéo tay tôi bước vào Hội Quán. Bên trong hầu hết là những cặp tình nhân trẻ, ban nhạc đang chơi nhạc nhẹ, lãng mạn và nhiều cặp đang trên sàn nhảy. Chúng tôi tìm một bàn ở cuối phòng để tránh gặp người quen quấy nhiễu thời giờ ít ỏi đang có. Trên kia một chàng ca sĩ đang giậm hờn trách móc người yêu:

“...Biết bao lần em đã hứa, hứa cho nhiều rồi lại quên, anh biết tin ai bây giờ?...Này em hỏi con đường em đi đó, con đường em theo đó đúng hay sao em? Xa nhau rồi Thiên Đường thôi lỡ, cho thần tiên chấp cánh xót đau người tình si...”

(*Bài Không tên Cuối Cùng – Vũ Thành An*)

Đằng nhìn tôi nheo mắt:

-Anh hy vọng em không phải là người con gái đó.

-Anh nói gì vậy, lãng xẹt hà!

Ly rượu chát trên tay Đằng vơi cạn, tôi cũng thấy hồn như chấp cánh bay lên cao, chúng tôi rời Hội Quán. Đằng đưa tôi về nhà bằng những bước chân khua buồn trên đường phố. Anh đùa:

-Buổi học ở Hội Việt Mỹ của em tối nay phải làm bài nhiều quá nhỉ?

-Lỗi tại anh, giờ còn chọc em nữa sao!

Đằng nghiêm chỉnh lại:

-Ráng chờ anh nghe Tâm, dù đi xa đến đâu anh cũng sẽ quay về. Lần tới anh sẽ nói với em một chuyện thật quan trọng, nghiêm túc. Bây giờ mình không đủ thì giờ, anh không muốn nói ra trong lúc gấp gáp thế này.

Chúng tôi đi qua nhiều con phố, cả hai im lặng thật lâu, sầu dâng đầy trong mắt. Cơn gió đêm lạnh lạnh làm tôi chột rùng mình, Đằng bỗng đưa tay ôm choàng tôi và nói:

-Em lạnh phải không? Anh không có áo khoác cho em nên đành thế này vậy nhé!

Tôi nghe hơi thở nồng nàn từ anh, tim tôi

Thủy Quân Lục Chiến

đường như sai nhịp đập, tôi như người mộng du chỉ biết bước theo anh. Ước gì thời gian ngừng đọng lại để tôi được ở mãi bên anh! Nhưng sáng mai tàu anh rời bến, lại một lần nữa tiễn đưa, em sẽ đến thật sớm để kịp tiễn anh, để kịp nhìn tàu anh ra khơi, để kịp vẫy tay chào tạm biệt.

Trên trời cao có vì sao cô đơn le lói trong đêm tối, không gian im vắng lạ thường. Tôi nghe một chút nghèn nghẹn trong lòng và có những giọt nước từ đâu vừa rớt xuống mi tôi.

Sáng hôm sau tôi ra bến tàu thật sớm, không thấy chiếc HQ328 của anh đâu cả, một chiếc Giang Thuyền nằm ngay vào chỗ tàu anh hôm qua, tôi biết là tôi đã một lần nữa trễ hẹn. Tàu anh đã ra khơi, rời khỏi thành phố Cần Thơ xuôi theo dòng sông Đại Ngãi... xuống tận Cà Mau. Tôi đứng thật lâu trên bến, mắt hướng nhìn sông Bassac râm rì bủa sóng ngoài xa, một vùng trời nước mênh mông, một hình ảnh thân quen của những người lính thủy, có anh trong đó. Tôi lững thững ra về lòng ngập tràn ưu tư khó tả.

* * *

Hai tuần trôi qua tôi chẳng được tin tức gì về anh cả. Lòng tôi hồi hộp lo âu không xiết, tôi linh cảm có điều gì không tốt đã xảy ra với anh. Tôi tìm anh Điệp là anh họ của tôi đang làm việc tại Bộ Chỉ Huy Hải Quân vùng 4, nhờ anh hỏi thăm về chiếc tàu anh Đăng. Anh Điệp cho biết chiếc HQ 328 khi đang thi hành nhiệm vụ trên sông Ông Đốc đã bị một trái B40 của địch bắn trúng, có một sĩ quan tử thương hai thủy thủ bị thương. Trong lúc tôi đang hoảng sợ, lo lắng hoài nghi thì cũng vừa nhận được thư anh Quý, anh báo tin Đăng đã đền xong nợ nước trên sông Ông Đốc ở Cà Mau, anh bảo khi nào tôi về Sài Gòn anh sẽ dẫn tôi đi thăm gia đình Đăng.

Không còn nghi ngờ, làm lẫn gì nữa, thật

sự anh đã vĩnh viễn ra đi rồi. Tim tôi đau nhói như vừa bị một nhát dao nhọn đâm bất ngờ, tôi tưởng mình đang giữa cơn mơ, tôi không dám tin đó là sự thật. Mới hai tuần trước anh còn ở đây, còn mắng tôi “nhiều chuyện” cùng bạn học, còn cùng tôi nghe nhạc, còn đưa tôi về qua những con đường im vắng. Anh hứa lần sau trở về sẽ nói một chuyện thật quan trọng và nghiêm túc với tôi, nhưng anh chưa kịp nói, tôi cũng chưa được nghe...

Tôi đứng lặng yên một mình trên bến Ninh Kiều, mắt đăm đăm nhìn về phía trước của Bộ Chỉ Huy Hải Quân. Vẫn còn đó những con tàu lớn, nhỏ neo trên bến nhưng vắng bóng tàu anh. Anh đâu rồi? Trùng dương bao la réo gọi, sông nước dạt dào muôn thuở đợi chờ. Ước mơ, đam mê của anh đó! Và còn đây người em nhỏ đang chờ anh trên bến cũ, dù đã mấy lần lỡ chuyến tiễn đưa, vẫn chờ lời hứa hẹn của anh với đôi mắt buồn đọng lệ. Anh đã bỏ tất cả rồi sao?

Đăng ơi! Con tàu nào đưa anh rời bến? Dòng sông nào khóc chuyện biệt ly. Ôi! Những chuyến tàu ra khơi mang theo bao nhung nhớ. Ôi! Những chuyến tàu đi mãi không về. Chuyến tàu cuối cùng anh đi có phải là chuyến tàu định mệnh của chúng ta không? Vì mình sẽ không bao giờ còn gặp nhau trên bến đợi. Còn nỗi đau nào dành cho em nữa không anh? Vết thương này sẽ theo em trong suốt cuộc đời buồn, khó thể mờ phai.

Đăng ơi! Đăng ơi! Em gọi tên anh giữa tiếng râm rì của dòng sông đang tiếc thương, đưa tiễn một người về với thiên thu

Vi Vân